

бѣха вѣтри противни, понудихмесе да излеземъ на Кипрскій островъ. Чающе единъ спомогателенъ вѣтръ, Азанилъ дойде да принесе жертву во храмъ; ето го излази изъ храма; вѣтри ны призовають; платна почеха да се надувать. Остани съ Богомъ любезный Телемаше: единъ робъ що се бои Богомъ требува да послѣдува вѣрно господину своему. Бози не ми опрощавать вече да си буда самовластенъ: ако бѣхъ свободенъ, несумненно не щехъ да самъ ничій, само твой. Остани съ Богомъ: да поменувашь често Одиссеевыя труды, и слезы матери твоея Пенелопы; и не заборавай никога праведныя Боги. О Бози покровители невинности, въ кою землю самъ понужденъ да остава Телемаха!

Не, не, рѣкохъ му, любезный мой Менторе, не е на твою волю да ме оставишь тукъ: по добрѣ да умра, неже да те вида да пойдешь безъ мене. Господарь твой Сиріанинъ дали ще быти толко не милостивъ? да ли ще быти сисалъ во младенствѣ отъ сосецъ нѣкоея тигрицы? дали ще те взети съ нуждею изъ обятія мои; требува или да ме умори, или да ме остави да ти послѣдувамъ. Ты самъ ме совѣтувашь да бѣгамъ, и самъ не соизволявашь да бѣгамъ слѣдъ тебе! Остави ме да говора Азанилу, може пожали младость мою и слезы мои: ако любви мудрость и отходи по нею презъ толко далечны земли да юнайде, не е возможно отнюдъ да има едно сердце толко окамененно и нечувственно. Азъ ща падна на нозѣ его, ща пригърна колѣна его, и не ща го остави да пойде додѣ не ми даде волю да ти послѣдувамъ. Любезный мой Менторе! азъ ща стана робъ наедно сосъ тебе; ща дамъ себе си нему